

LBRIS | We know
LAUREN BLAKELY

Plăceri
VINOVATE

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2023

PROLOG

Știi ce vreau eu să știi? De ce puii mei există termenul *plăcere vinovată*? Dacă ceva îți produce plăcere, nu te simți vinovat!

Punct.

Dar să fim bine înțeleși – nu vorbesc despre chestii pentru care un tip ar trebui să aibă o tonă de remușcări, cum ar fi să te porți ca un măgar cu șeful tău sau să-ți înșeli femeia. Dacă mizeriile de genul ăsta îți produc plăcere, să dea Domnu' să ți se verse-n cap din cer toată vinovăția pământului, plus broaște râioase și grindină cât mingea de golf.

Ce nu pricep eu e de ce se simt oamenii prost că se bucură de ce e bun în viață. Cum ar fi să cumperi masa aia de biliard doar fiindcă dă al dracului de bine în living. Sau să bei un pahar de scotch vechi de optsprezece ani după ce ai muncit toată ziua la motorul unui Mustang, în loc să aștepti o ocazie specială ca să desfaci sticla.

Viața e scurtă. Bucură-te acum de ea.

Să mor eu, dacă ai o bucurie să te bagi din când în când într-o cadă fierbinte, plină cu spumă parfumată, dă, frate, drumul la robinet și aruncă o bombă de baie parfumată în cada cu picioare.

Nu că așa face *eu* așa ceva. Nici măcar nu prea știi ce e o bombă de baie. Și categoric nu am folosit-o acum două

seri pe aia energizantă cu parfum de citronelă. Din aia efervescentă. Habar n-am de ce a dispărut din dulăpior.

În orice caz, eu zic *răsfăță-te*. Da, masa mea de biliard e beton, la fel și scotch-ul. Dar răsfățul meu preferat e de departe aventura de o noapte.

Ce? E vreo crimă? Care-i problema cu o noapte întreagă de distracție XXX? Și-apoi, când iau acasă o femeie pentru o unică și irepetabilă fiesta de futai de cinci stele, sunt foarte deschis în privința intențiilor mele. Nu promit niciodată mai mult decât pot oferi. Dar ceea ce ofer – și încă în cantități industriale, dacă vreți să știți – e o partidă senzațională între așternuturi și nicio obligație la răsăritul soarelui.

Nici pentru această plăcere nu m-am simțit vreodată vinovat, și asta pentru că respect câteva reguli-cheie în privința hobby-ului meu orizontal favorit.

Nu fi porc.

Poartă-te întotdeauna ca un gentleman.

Și nu te culca niciodată cu dușmanul.

Ei, apropo de ultima regulă... nu o încălcați. Nu o fentați. Nu îndrăzniți nici măcar să încercați așa, un pic, să vedeți cum e.

Credeți-mă pe cuvânt.

Am făcut praf ultimul precept, și încă în mod spectaculos, și am ajuns să vreau mult mai mult decât o singură noapte cu o anumită brunetă sexy. Așa am ajuns pe marginea drumului, fără să mă aleg decât cu un tatuaj proaspăt, o decapotabilă albastru-electric făcută praf și o maimuță.

Da, ați auzit bine, maimuță.

Și asta e o problemă a naibii de mare pentru Regele Plăcerii.

CAPITOLUL 1

Mașinile sunt ca înghețata.

Există o aromă pentru fiecare.

Unii pasionați de mașini aleg vanilia. Lor le e perfect suficient un model sport simplu.

Alții vor o ditai înghețata la pahar, cu de toate, de la vopseaua șmecheră, la roțile cu jante late și sisteme de sunet care stârnesc vibrații măsurabile pe scara Richter.

Apoi ai cunosătorii, care gravitează spre o înghețată de ciocolată neagră și decartează cărămizi de bani pe un Aston Martin dotat cu un motor care rupe pe autostradă.

Însă din când în când dai peste câte un băiat care nu știe ce-i place, așa că vrea și bombonele multicolore, și banane, și alune sfărâmate, și o cireașă în vârf. Ca ăsta cu care vorbesc chiar acum la o expoziție de mașini tunate de la marginea Manhattanului.

Ochelaristul își mângâie bărbia, apoi întreabă cu o voce catifelată, sofisticată:

— Poți să faci o mașină blindată?

Asta e cea mai nouă întrebare a tipului de vreo treizeci de ani, îmbrăcat în pantaloni croiți la comandă și cămașă albă, apretată. Ochelarii cu rame de sârmă

îi alunecă pe nas când arată către o mașină sport, verde-smarald, tunată complet, expusă în centrul sălii.

— Mașinile blindate fac parte din arsenalul meu, spun eu, fiindcă am făcut câțiva monștri care pot supraviețui unei apocalipse zombi, pentru niște clienți paranoici.

Ridică o sprânceană.

— Poți să adaugi niște aripi aerodinamice pe spate?

Aaaa, aripi pe spate. Cam bănuiesc unde vrea să ajungă, și nu e vorba de tărâmul morților vii.

— Pot să fac și asta.

— Și poate reușești să o faci cu gardă la sol mică și comenzi vocale?

Îmi stăpânesc cu greu râsul, fiindcă acum chiar știu sigur ce vrea și să mor dacă nu mă topesc după entuziasmul novicilor.

— Bineînțeles. Presupun că o vrei pe negru.

Ochii lui albaștri se luminează.

— Da. Negru ar fi perfect.

Pentru Batmobil. Fiindcă asta a descris tipu'. Nu fac mișto nici de el, nici de Batmobil. Vehiculul ăla e și în fruntea listei mele cu dorințe de bifat înainte să mor. Ce pasionat de mașini care se respectă nu și-ar dori să se vânture prin oraș în mașina cu zorzoane a unui supererou?

Însă tipul ăsta nu a terminat și mă mitraliază cu un nou set de întrebări.

— Ai putea să faci o mașină care – așa, ca idee – să poată face salturi incredibil de mari?

Nu am nevoie de puteri paranormale ca să știu încotro bate cu acest nou scenariu.

— Vrei să și cânte un cântecel când apeși pe claxon?

Îi sclipesc ochii.

LBRIS | We know books

— O, da, mișto funcție.

Mă întreb de unde mi-a venit ideea. Cumva din vastele mele cunoștințe despre General Lee din *Cursa din Hazzard*?

Tipul ia la rând cele mai tari mașini de la TV sau din filme. Și știți ce? E absolut în regulă, să mor eu. Dacă învață despre mașini de la televizor sau de la cinema, să fie sănătos. Poate o să-mi ceară să-i fac un VW Broscuță care vorbește. Soră-mea m-a implorat mai mulți ani să-i fac unul și, dacă mă prind vreodată cum, ei i-l dau pe primul.

— Dar portiere ca aripile? Întreabă el.

— Ca la un DeLorean?

Încuviințează cu entuziasm din cap.

— Mor după mașina aia.

— Nici eu nu am văzut vreodată un DeLorean cu care să nu vreau să mă însor și să-l iau acasă. E motivul pentru care m-am apucat de afacerea asta.

— Și tu ești fan *Înapoi în viitor* ?

— Clar! spun și ridic pumnul ca să îl ciocnesc cu al lui.

— Am vreo șansă să-mi montezi în ea și un condensator de flux?

— Normal. Și promit că o să ajungă la 1,21 gigawați când accelerezi, spun.

Râdem amândoi, înconjurați de *clic-clic*-ul numeroaselor perechi de tocuri înalte pe asfalt. Expoziția asta e plină de femei pe tocuri, care lucrează la standuri sau pozează seducător pe capote ori lângă portiere. Nu pot să spun că mă deranjează. Nu, nu, sub nicio formă nu pot să spun că mă agasează abundența de trupuri feminine. Da' deloc!

Mașini și gagici – asta e tot ce-mi trebuie ca să supraviețuiesc.

Dar acum nu e momentul să studiezi peisajul, fiindcă afacerile sunt întotdeauna pe primul loc. Îi întind mâna fanului filmului *Înapoi în viitor*.

– Max Summers, de la Summers Custom Autos.

Îmi strânge mâna.

– David Winters. Și știi că n-o să-ți vină să crezi, dar – și acum îți fac o mărturisire – nu știu nimic despre mașini.

– Nu e absolut nicio problemă, fiindcă știu eu destule.

Zâmbește și ridică timid din umeri.

– Excelent. Caut un constructor care poate să-mi facă cea mai tare mașină. Ca asta, presupun? Întreabă arătând spre frumusețea verde, elegantă, pe care o păzesc la expoziție.

Am venit aici cu un client. Am tunat minunea asta pentru Wagner Boost – un înaintaș din NFL, care dă autografe pe undeva, pe-aici. Wagner e un munte de om. La peste doi metri înălțime și 159 de kilograme – greutatea lui la prima oră, fiindcă spune în glumă că după micul-dejun ajunge la 163 – avea nevoie de o mașină personalizată pentru dimensiunile lui. Eu i-am făcut-o, iar lui îi place să se laude cu ea.

– Știi ceva? spun eu, mângâind capota comorii lui Wagner. Dacă tu ți-o poți imagina, eu aproape sigur ți-o pot face. Dacă vrei cauciucuri artizanale, motor nou sau tapițerie la comandă, te rezolv. Dacă vrei să îmbini părți dintr-un bolid cu două locuri pe care l-ai văzut într-un film cu gangsteri, cu un prototip futurist, o să găsec o modalitate să o fac și pe asta. O să-ți produc mașina visurilor tale, doar cu asta mă ocup.

Clic-clic-ul tocurilor stiletto se aude acum mai aproape, ca și cum se apropie cineva, iar David mai are o întrebare.

— Poți să...?

Îl întrerupe vocea unei femei.

— Poți să pictezi un tigru pe portieră?

Nu. Pot. Să cred.

Vocea aceea. Torsul ăla sexy. Ca mierea, ca un whiskey bun. Ca visele erotice.

Fiecare fibră a ființei mele încremenește. N-am mai auzit vocea aceea de atâția ani. Nici nu e nevoie să mă întorc, fiindcă încă un clic, apoi altul și iat-o, stă în fața mea. Și e mai senzuală decât oricând.

Păr lung, castaniu. Ochi ca ciocolata neagră. Picioare nesfârșite.

Henley Rose Marlowe.

Băga-mi-aș picioarele.

Ea e.

Femeia care m-a făcut să-mi pierd mințile.

Rămas deocamdată fără cuvinte, o sorb din priviri, fiindcă nu mai are douăzeci și unu de ani. E cu cinci ani mai mare și de douăzeci și cinci de ori mai atrăgătoare. Da, gradul ei de atractivitate s-a ridicat la pătrat odată cu anii.

Însă nu am de gând să las să-mi scape printre degete o potențială afacere. Nu permit niciodată femeilor să-mi distragă atenția de la muncă, cu atât mai puțin uneia care s-a băgat în discuție cu un comentariu despre un *tigru*, în puii mei.

Îi ocolesc întreruperea, răspunzându-i.

— Pot să-l fac să pară că și scoate un răget, propun eu, de parcă e doar o iubitoare oarecare de mașini, cu chef